

اقتصاد و بیمه در آسیا: دگرگونی‌های معجزه آسیا^۱

ترجمه مسیح ساحلی

مقدمه

در سال‌های اخیر کشورهای آسیایی، به‌ویژه کشورهای جنوب و جنوب شرقی آسیا از نظر رشد استثنایی اقتصادی، مورد توجه بوده‌اند. طبق پیش‌بینی‌های مؤسسه WEDA^۲ در حالی‌که بین سال‌های ۱۹۹۵ تا ۲۰۰۰، نرخ رشد سالیانه اقتصاد کل جهان به ۳/۵ درصد خواهد رسید، انتظار می‌رود که رشد واقعی تولید ناخالص داخلی کشور آسیایی^۳ به ۷/۶ درصد برسد. طبق نظریه جان نیزبیت^۴، آینده بین مشهور جهانی، «تحولاتی که در اقتصاد در حال وقوع است، یکی از مهم‌ترین پیشرفت‌های حال حاضر جهان است و مشابه آن یا حتی شبیه و نزدیک به آن نه تنها در آسیا، بلکه در سراسر جهان به وقوع نخواهد پیوست. نوسازی اقتصاد قاره کهن، برای همیشه و در حرکت به سوی هزاره آینده موجب تغییر شکل وضعیت جهان خواهد شد». در صنعت بیمه نیز، به علت وجود تقاضای پنهان و ابراز نشده در بازارهای بیمه آسیا و به‌ویژه در زمینه بیمه‌های غیرزندگی، میزان رشد به مراتب بیشتر خواهد بود. این دگرگونی معجزه‌آسای اقتصادی، به همراه تعدیل مقررات، که دولت‌ها ایجاد خواهند کرد، با تغییر هنجار فرهنگی، در مجموع موجب تغییر شکل بازار بیمه آسیا می‌شود. این تعدیل مقررات، موجب کاهش موانع ورود به بازار، حذف کنترل‌های تولید، کاهش قیمت‌ها، به وجود آمدن بازارهای جدید و

1. Kamaruddin Sharif, *Insurance and the State: Asia* (CII International Centenary Convention, London: 11-12 March, 1997). 2. Wharton Econometric Forecasting Associates

۳. چین، هنگ‌کنگ، هند، اندونزی، کره جنوبی، مالزی، فیلیپین، سنگاپور، تایوان، تایلند و ویتنام.

4. John Naisbitt

ایجاد پندارهای نو برای خلاقیت می‌شود. در واقع، حذف مقررات دست و پاگیر، سرمایه‌گذاران خارجی را در امر سرمایه‌گذاری در بازار بیمه و مشارکت در مهارت‌های حرفه‌ای، ترغیب می‌کند، که این امر خود موجب شتاب گرفتن پیشرفت فعالیت‌های اقتصادی خواهد شد.

در تعداد زیادی از کشورهای آسیایی، شکوفایی اقتصاد از طریق ادغام مؤسسات در یکدیگر، موجب فزونی سرمایه شده است. برای مثال، در تایلند و اندونزی، شرکت‌های بیمه برای تزریق سرمایه در فعالیت‌های اقتصادی، از روش تبادل سهام در بازارهای عمومی استفاده کرده‌اند. به هر حال، این مقاله برای بررسی بیشتر جنبه‌های مختلف قانون و مقررات و تأثیر آن بر صنعت بیمه، در آغاز سعی دارد تا شرایط قانونی مختلف در کشورهای آسیایی را خلاصه کند و در ادامه، به بررسی وضعیت اقتصادی و بیمه‌ای کشورهای منتخب بپردازد.

مقررات بیمه

برجسته‌ترین عوامل شکل دهنده مقررات بیمه در بیش از ۴۶ کشور آسیایی، عبارتند از: ۱. صنعت بیمه تابع قوانین دولتی است؛ فعالیت‌های بیمه‌ای از قوانین و دیگر مقررات دولتی تبعیت دارند. مقامات نظارتی، معمولاً یک حداقل میزان سرمایه مورد نیاز را که ممکن است ثابت یا به میزان حقیقه وابسته باشد، تعیین می‌کنند. همچنین ممکن است مقامات دولتی بخواهند که گزارشی در زمینه میزان حاشیه عدم اعسار یا دیگر پارامترهای عملیاتی ارائه شود.

۲. صنعت بیمه در بعضی از کشورها مانند افغانستان، هند، عراق و برخی دیگر، در انحصار شرکت‌های دولتی است. در قوانین بعضی از کشورها، دولت صراحت دارد که واگذاری بیمه‌های اجباری باید تحت نظارت دولت یا از طریق شرکت‌های بیمه تکایی دولتی انجام پذیرد.

۳. دست‌یابی شرکت‌های خارجی به بازار بیمه کشورهای آسیایی (جز چند کشور مانند سنگاپور و هنگ‌کنگ)، معمولاً دشوار است و مقررات بیمه برای بیمه‌گران داخلی و خارجی یکسان نیست. براساس گزارش زیگما^۱ مشاهده می‌شود که در هنگ‌کنگ و

سنگاپور و هم‌چنین در بخش بیمه‌های غیرزندگی در ژاپن، شرکت‌های خارجی زیادی فعالیت دارند. در ضمن به این نکته باید توجه داشت که در اغلب کشورهای آسیایی، فروش‌های فرامرزی بیمه مجاز نیست.

۴. در اغلب کشورها برخی از پوشش‌های بیمه‌ای، به‌ویژه مواردی مانند بیمه شخص ثالث وسایل نقلیه موتوری، غرامت از کارافتادگی و هم‌چنین آلودگی آب دریاها ناشی از نشت مواد نفتی کشتی‌ها اجباری است.

همان‌گونه که در دیگر نقاط جهان مشاهده می‌شود، در کشورهای آسیایی نیز تلاش قانون‌گذار، ایجاد محیطی سالم و عملیات مبتنی بر نظم و انضباط بیشتر حرفه‌ای و مالی، ارتقای کارایی مدیریت و پاسخ‌گفتن صحیح به مردم است. در این مورد، توجهات به سمت سیاست‌گذاری، ممارست‌های فروش و کنترل هزینه‌های عملیاتی است. در کشورهای متعددی، به ویژه در جنوب و جنوب شرقی آسیا، قانون‌گذاران به بیمه‌گران تکلیف و اخطار کرده‌اند که با رعایت قوانین، خود را برای محیطی کاملاً رقابتی، آماده سازند.

پیشرفت‌های اخیر

طبق اظهار دافی^۱، تداخل مقررات دولتی در منطقه آسیا، نه تنها مستقیماً بر محیط عملیاتی صنعت مؤثر است، بلکه به تغییر رفتارهای فرهنگی، همانند موارد زیر، مرتبط شده است:

الف) تشخیص نقش «واسطه‌ها» مانند کارگزاران، در دستیابی به بازارهای مناسب، مشارکت در مهارت‌های مدیریت ریسک و مواجهه با جنبه‌های مختلف تغییر از جمله مقابله با روش سنتی «رو در روی».

ب) افزایش رشد در فعالیت بیمه حوادث، مانند پوشش‌های غرامت شخصی، بیمه‌های مسئولیت مدیران و سرپرستان، هم‌چنین رشد بیمه‌های مسئولیت در زمینه‌هایی مانند، حفظ محیط زیست، بیمه مسئولیت کالا و بیمه روابط کارگری. به نمونه‌هایی از پیشرفت‌های اخیر که در برخی از کشورهای آسیایی تحقق یافته است، اشاره می‌کنیم.

۱. چین

طبق گزارش انکتاد، بخش بیمه چین، در یک دوره ۱۰ ساله منتهی به سال ۱۹۹۵، درآمد حق بیمه‌ای با نرخ بهره مرکب ۳۶ درصد برای خود به ثبت رسانده است. بخش بیمه‌های بین‌المللی چین با حق بیمه‌ای معادل ۴۲۷۷ میلیون دلار در سال ۱۹۹۳، در مقایسه با ۳۴۲ میلیون دلار در سال ۱۹۹۲، سریع‌ترین بخش توسعه یافته در چین است. اخذ پروانه کار برای شرکت‌های خارجی بسیار دشوار است و فعالیت‌های اقتصادی صرفاً به چند استان محدود می‌شود. هم‌چنین کارکنان خارجی با محدودیت‌های اقامت مواجه هستند، اما تاکنون ۵۲ شرکت بیمه، شرکت بیمه اتکایی و مؤسسه کارگزاری بیمه، ۸۵ نمایندگی در پکن و دیگر شهرهای عمده چین افتتاح کرده‌اند.

۲. هنگ‌کنگ

جایگاه بازار بیمه در هنگ‌کنگ بسیار رقابتی است و سرپرستی بیمه در این سرزمین ایالتی، تا حدی نسبتاً آزاد است. شرکت‌های بیمه خارجی متعددی به صورت فعال در هنگ‌کنگ فعالیت دارند و اکثر آن‌ها بیمه‌گران فعال در همه رشته‌های بیمه هستند. با وجود موفقیت بازار مالی هنگ‌کنگ، مردم آن کشور به نحو محسوسی نسبتاً کم بیمه می‌شوند. برای مثال، تخمین زده می‌شود که فقط ۴۰ درصد نیروی کار هنگ‌کنگ، با احتساب بیمه‌های گروهی، تحت پوشش بیمه عمر قرار دارند. فدراسیون بیمه هنگ‌کنگ، به نمایندگی از صنعت بیمه کشور، با ایجاد تغییراتی در قانون اداره امور نمایندگی‌های بیمه در سال ۱۹۹۵، گامی بلند در جهت ارتقای قانون‌مندی اداره مؤسسه‌های بیمه برداشته است. در ماه مارس ۱۹۹۶، ائتلاف صنعت بیمه هنگ‌کنگ با هدف افزایش نقش فعالیت‌های بیمه‌ای در مسائل اجتماعی و توسعه فعالیت‌های بیمه‌ای در هنگ‌کنگ، و همچنین تبدیل هنگ‌کنگ به مرکز فعالیت‌های بیمه‌ای و بیمه‌های اتکایی تأسیس یافت.

۳. هند

در هند، دو شرکت بیمه دولتی، یکی در زمینه بیمه‌های زندگی و دیگری در رشته‌های بیمه‌های غیرزندگی، فعالیت دارند و تاکنون پروانه فعالیت برای هیچ شرکت غیردولتی صادر نشده است. شایان ذکر است که اخیراً هند، در جهت پایان دادن به انحصار دولتی صنعت بیمه نخستین گام را برداشته و یک سرپرستی موقت قانون‌گذاری بیمه ایجاد کرده است: کمیته مالهورترا در ژانویه ۱۹۹۶ با هدف حذف مقررات دست و

پاگیر به وجود آمد و تغییرات متعددی را (از جمله ورود شرکت‌های بیمه داخلی و خارجی به بخش بیمه‌های زندگی و غیرزندگی در صنایع ملی شده) پیشنهاد کرده است. طبق نظر کمیته، نهاد سرپرستی، استقلال عمل و قابلیت مانور کامل در عملیات اجرایی خواهد داشت؛ هم‌چنین قدرت این را دارد که نظام سرمایه مناسب شرکت‌های بیمه، تعریف حاشیه عدم اعسار و سایر نظام‌های احتیاطی مؤسساتی را که در صنعت بیمه فعالیت می‌کنند تعیین نماید.

۴. اندونزی

صنعت بیمه در اندونزی، هم‌چنان در حال توسعه است و در پنج سال گذشته، رشد متعادل و نسبتاً با ثباتی داشته. مردم اندونزی توجه چندانی به بیمه ندارند و شرکت‌های عمده بیمه و بیمه‌های اتکایی داخلی، فاقد بنیه مالی قوی هستند. به همین علت صنعت بیمه اندونزی در پی یافتن راه‌های جدیدی برای توسعه فعالیت خویش است. شرکت «جاسا» که یک شرکت بیمه دولتی است، اعلام کرده که طی چند سال آینده سهامش را در بازار بورس به فروش خواهد رساند و سرمایه‌اش را افزایش خواهد داد تا بتواند با شرکت‌های خارجی رقابت کند. اندونزی در سال ۱۹۸۸ بود که به حذف مقررات دست و پاگیر صنعت بیمه خود اقدام کرد. در سال ۱۹۹۵، از ۱۵۵ شرکت بیمه فعال در اندونزی، ۳۱ شرکت خارجی بوده‌اند، حال آن‌که این رقم در سال ۱۹۸۶ به ۱۳ می‌رسید. از جمعیت ۱۹۰ میلیونی اندونزی، فقط ۱۵ میلیون نفر تحت پوشش بیمه عمر قرار دارند. سهم بیمه در اندونزی، فقط ۱/۵ درصد تولید ناخالص ملی است و در سال ۱۹۹۴ هزینه سرانه بیمه معادل ۱۲۰ دلار بوده است (مقایسه کنید با رقم ۳۶۹ دلار سنگاپور).

۵. ژاپن

ملت ژاپن را ملتی متکی به پس‌انداز می‌شناسند و به همین دلیل بالاترین ارقام بیمه عمر در جهان به این کشور تعلق دارد. در سال ۱۹۹۴ ژاپن، ۴۲/۵ درصد از کل حق بیمه عمر جهان را به خود اختصاص داده بود. در سطح بازار بیمه ژاپن، بیمه عمر با فاصله چشم‌گیری از دیگر انواع بیمه‌ها، ۸۳ درصد کل حق بیمه را شامل می‌شود. چارچوب مقررات صنعت بیمه ژاپن را وزارت مالی تدوین می‌کند، که طی آن پروانه‌های فعالیت را صادر و مؤسسات عضو را سرپرستی می‌کند و بر ارائه و فروش فرآورده‌های جدید بیمه‌ای نظارت دارد. در حال حاضر، بازنگری در مقررات از مسائل عمده مطرح در

سرزمین آفتاب تابان است، که به نظر می‌رسد در آینده نزدیک بتواند محدودیت فعالیت‌های کاری مؤسسات را از میان بردارد. این امر ممکن است همگانی شدن بیمه را توسعه بخشد و اجازه دهد که دیگر مؤسسات مالی نیز به ارائه فرآورده‌های بیمه‌ای اقدام کنند. صدور پروانه کار برای شرکت‌های جدید داخلی به شدت تحت کنترل است، و به همین سبب از جنگ جهانی دوم تاکنون نسبتاً تعداد اندکی شرکت به ثبت رسیده‌اند. بیشترین بخش فعالیت ثبت شده بیمه در ژاپن، در اختیار ۲۶ بیمه‌گر بیمه‌های زندگی و ۲۳ بیمه‌گر بیمه‌های غیرزندگی، که همه ژاپنی هستند، قرار دارد. حال آن‌که، شعب شرکت‌های بیمه خارجی با حدود ۳۷ شرکت فعال در زمینه بیمه‌های غیرزندگی، و ۱۶ شرکت فعال در رشته بیمه‌های زندگی، از سطح تولید حقیقه نسبتاً پایین‌تری برخوردارند. فعالیت بازار بیمه، در ۷ شرکت بیمه‌های زندگی متمرکز است که حدود ۸۰ درصد سهم بازار را در اختیار دارند و ۹ بیمه‌گر طراز اول بیمه‌های غیرزندگی نیز حدود ۷۸ درصد سهم بازار مربوط را براساس حقیقه خالص ثبت شده اداره می‌کنند. با اجرای طرح آزادسازی در بازار ژاپن، شرکت با مسؤولیت محدود کیوریتسو، بزرگ‌ترین نمایندگی بیمه‌های غیرزندگی توکیو، نخستین شرکت کارگزاری کشور را در اوت ۱۹۹۶ ایجاد کرد.

۶. کره جنوبی

در سایه رشد پایدار اقتصادی، صنعت بیمه کره جنوبی نیز در سال‌های اخیر اعم از میزان حقیقه یا درصد مشارکت افراد در صنعت بیمه، رشد بالایی تحصیل کرده است. در مسیر سیاست آزادسازی دولت و بین‌المللی کردن بخش مالی، صنعت بیمه تغییرات چشم‌گیری داشته است؛ خارجی‌ها، به‌ویژه شرکت‌های بیمه آمریکایی وارد بازار شده‌اند و شرکت‌های داخلی جدید بیمه‌های زندگی تأسیس شده است. فعالیت بیمه‌های غیرزندگی به مراتب کمتر از فعالیت بیمه‌های زندگی است و در حال حاضر مجموع درآمد حقیقه مربوط به آن، حدود ۲۰ درصد کل فعالیت بیمه را شامل می‌شود. این امر عمدتاً به دلیل آن است که در سال‌های اخیر بیمه‌های زندگی به طور سریعی رشد یافته، حال آن‌که بیمه‌های غیرزندگی، داوطلبان زیادی نداشته است. هیأت سرپرستی بیمه در سال ۱۹۸۹ به شکل مؤسسه‌ای حقوقی با هدف سرپرستی فعالیت بیمه و به منظور حمایت از بیمه‌گذاران، ترویج طرح‌های بیمه‌ای عام‌المنفعه و پذیرش داد و ستدهای منظم بیمه‌ای تأسیس شد. درحالی که وزارت مالی به منزله بالاترین مقام

سرپرستی قانون‌گذاری، سیاست‌های دولت را تدوین و قوانین مربوط را اداره می‌کند، هیأت سرپرستی بیمه نماینده سرپرستی در صنعت بیمه است و مأموریت‌های زیر را به عهده دارد:

حساب‌رسی بیمه‌گران؛ سازمان‌دهی کمیته داور؛ اداره صندوق تضمین بیمه؛ و تدارک برنامه‌های آموزشی از طریق یک مؤسسه بیمه‌گره‌ای.

۷. مالزی

قوانین اصلی اداره امور صنعت بیمه در مالزی به شرح زیر است:

۱. قانون بیمه، ۱۹۶۳

۲. قانون بیمه فرامرزی: ۱۹۹۰

۳. قانون تکفل

قانون بیمه ۱۹۶۳ در سطح وسیعی بازنگری شد و تا ژانویه ۱۹۹۷ نافذ بود. اصلاحات جدید مقررات بیمه در مالزی، موجب افزایش قدرت قانون‌گذاری بانک مرکزی نگارا، که از اعضای قانون‌گذاری است می‌شود. برخی از پیشنهادهای جدید شامل افزایش سقف حداقل سرمایه پرداختی، نرخ بالاتر نسبت دارایی به بدهی، پوشش بیمه‌های اتکایی مناسب آزمایش شده و نگاهداری ذخیره مالی به تفکیک بیمه‌گذاران مالزیایی و خارجی است. هم‌چنین، بیمه‌گران اتکایی باید برای بیمه‌نامه‌های داخلی بیمه‌های زندگی و غیرزندگی خود، ذخایر احتیاطی مجزایی نگاهداری کنند. خواست بانک نگارا، حضور ۱۰ تا ۱۵ مؤسسه بیمه با سرمایه‌گذاری مطلوب و با مدیریت مناسب است که قابلیت رقابت با یکدیگر در بازار آزاد را داشته باشند. بر فراز امواج توسعه سریع و مستمر اقتصادی کشور، از دیدگاه حرفه‌ای، صنعت بیمه مالزی سال دیگری را با برخورداری از رشد دو رقمی در حق بیمه‌ها و دارایی‌ها در دوره ۱۹۹۴ - ۱۹۹۵ سپری کرد.

۸. میانمار

صنعت بیمه میانمار در اوایل دهه ۱۹۶۰ ملی شد. در آن زمان ۷۴ شرکت خصوصی شامل ۴ شرکت بیمه داخلی وجود داشت. مقامات میانمار در حال تصویب قانونی هستند که صنعت بیمه را آزاد کنند. دو شرکت بیمه ژاپنی میتسوبی و یاسودا، پیشاپیش دفاتری در یانگون تأسیس کرده‌اند. این اقدام در مسیر سیاست دولت و به منزله بخشی از طرح اقتصاد بازار آزاد است که امکان ورود سرمایه‌گذاران خارجی را در بخش‌های مختلف اقتصادی فراهم می‌آورد.

۹. پاکستان

در سال ۱۹۷۴ بیمه‌های زندگی ملی شده بود اما در سال ۱۹۸۹ بار دیگر درها به روی بخش خصوصی گشوده شد. در سال ۱۹۹۴، در زمان نخست‌وزیری بی‌نظیر بوتو، دولت دیگر بار صنعت بیمه را ملی کرد؛ البته به دو شرکت بیمه کامرشیا ل یونیون و امریکن لایف اینشورنس اجازه فعالیت داده شد. گرچه به نظر می‌رسد که پاکستان می‌تواند از سریع‌ترین رشد بیمه در بین کشورهای جنوب آسیا برخوردار باشد، در حال حاضر فقط ۷ درصد جمعیت آن کشور تحت پوشش بیمه قرار دارند.

۱۰. تایوان

تایوان بین سال‌های ۱۹۸۸ تا ۱۹۹۴ با متوسط ۶/۸ درصد، یکی از بالاترین نرخ‌های رشد اقتصادی را تجربه کرده است. از آنجا که توسعه خدمات با رشد اقتصادی همراه است، شرکت‌های بیمه نیز خدمات خود را گسترش و توسعه می‌دهند. در تایوان تا قبل از اکتبر ۱۹۸۶ هیچ شرکت خارجی بیمه‌های زندگی وجود نداشته است. در دسامبر ۱۹۸۶، دولت موافقت کرد که شرکت‌های امریکایی بیمه‌های زندگی و غیرزندگی وارد صنعت بیمه شوند. برخی از شرکت‌های اروپایی از طریق مؤسسات وابسته امریکایی خود وارد بازار شده‌اند. در حال حاضر ۱۴ بیمه‌گر خارجی بیمه‌های زندگی به طور پی‌درپی در سهم بازار ۱۶ بیمه‌گر داخلی دست‌اندازی می‌کنند. اخیراً وزارت مالی تایوان اعلام کرد که شرکت‌های بیمه مجاز هستند تا حداکثر ۱۰ درصد ذخایر بیمه‌ای مازاد بر نیاز خود را که قبلاً ۵ درصد بود، در خارج از کشور سرمایه‌گذاری کنند؛ هم‌چنین مجاز هستند که موجودی ارزی خود را در ۵۰۰ بانک طراز اول جهانی نگه‌داری نمایند، که این تعداد قبلاً ۱۰۰ بانک بود.

نتیجه قضیه

در تعداد زیادی از بازارهای آسیا و اقیانوسیه، صنعت بیمه در مسیر عملکرد مؤثر و مطلوب خویش تحت فشار فزاینده قرار دارد. این تکاپویی همگانی است اما منشأ تلاش‌ها با توجه به فشارهای رقابتی و قانونی در سطح هر کشور و فشارهای اقتصادی و پشتیبانی در سطح هر منطقه متفاوت است. برای رسیدن به یک صنعت پیشرو و مسؤول و مستحکم، مسیر مقررات در آینده این خواهد بود که مدیریت را تشویق کند تا عملکرد خود را ارتقا بخشد و گزارش‌های مالی تفصیلی ارائه دهد و همواره بر حقیقت‌گویی در

فروش تأکید داشته باشد. از این طریق است که می‌توان خدمات بیمه را به‌طور مؤثر و با هزینه کم و قابل تحمل ارائه نمود. به‌ر حال تأثیر مقررات به تنهایی کافی نیست و به تشریک مساعی در نحوه عمل در میان بیمه‌گران نیاز دارد تا آنان را برای دستیابی به موقعیت‌ها رهنمون سازد.

پیوست: قانون‌گذاری بیمه در آسیا و دخالت دولت

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۱. افغانستان	- تمام فعالیت‌های وابسته در انحصار شرکت دولتی است (شرکت بیمه افغان)	- موجود نیست	تمام رشته‌های بیمه
۲. بحرین	- قانون ۱۹۸۸ فعالیت‌های بیمه‌گران و بیمه‌گران اتکایی را (شامل شعبات شرکت‌های خارجی) قانون‌مند کرده - حداقل سرمایه مورد نیاز ۱ میلیون دینار است که ۵۰ درصد آن باید برای صدور مجوز و تمام مبلغ در طی ۳ سال پرداخت شود - تمام بیمه‌گران باید در وزارت بازرگانی و کشاورزی به ثبت رسیده باشند - مقامات نظارتی قدرت تعیین نرخ‌های حق‌بیمه را دارند	- بیمه‌گران نیاز به نگاه‌داری ۴۰ درصد از حق‌بیمه سالیانه دارند (۲۵ درصد برای حمل و نقل دریایی)	- شرکت‌های بیمه دولتی ممکن است عملیات بیمه‌ای را فقط با شرکت‌های بیمه ملی انجام دهند - سطح معینی از عملیات مستقیم را باید یک شرکت بحرینی اتکایی کند - بیمه اجباری برای ۱. مسؤلیت شخص ثالث ۲. تأمین اجتماعی کارگران
۳. بنگلادش	- قانون ۱۹۳۸ و قانون اتحادیه بیمه ۱۹۷۳ (اصلاح شده در ۱۹۹۰)، تأسیس شرکت‌های دولتی، رشته‌های زندگی و غیرزندگی را قانون‌مند کرده	- موجود نیست	- قانون اتحادیه معین کرده است که ۵۰ درصد از تمام فعالیت‌های بیمه‌ای یا ریسک مسؤلیت مربوط به اسامی عمومی را باید

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
	- حداقل سرمایه پرداخت شده برای رشته زندگی ۶۰۰ هزار روپیه و برای رشته غیرزندگی ۱۲ میلیون روپیه؛ ۵۰ درصد مؤسسان؛ ۵۰ درصد پذیره نویسی عمومی		شرکت بیمه سدهران انکابی کند - بیمه اجباری برای مسئولیت شخص ثالث
۴. برتان	- در انحصار شرکت سلطنتی بیمه	- موجود نیست	- تمامی رشته‌ها
۵. پروتشی	- دولت به غیر از بیمه وسایط نقلیه موتوری رشته دیگری را قانونمند نکرده. بیمه‌گران باید ۲۵۰۰۰۰ دلار برونی ودیعه بگذارند و یک بانک را برای ضمانت پرداخت این مبلغ تعیین کنند	- موجود نیست	- بیمه اجباری برای ۱. مسئولیت شخص ثالث ۲. آلودگی ناشی از تردد نفتکش‌ها
۶. کامبوج	- موجود نیست	- موجود نیست	- موجود نیست
۷. چین	- حداقل سرمایه ۲۰۰ میلیون یوان - تأکید بر تفکیک رشته‌های زندگی و غیرزندگی - ۲۰ درصد از حداقل سرمایه باید پیش‌پرداخت شده باشد	- سرمایه باید به میزان ۲۵ درصد از حق بیمه‌ها باشد - پوشش فردی ممکن نیست بیش از ۱۰ درصد از مجموع سرمایه جانبی شود	- واگذاری ۲۰ درصد اجباری به بیمه‌گران چینی - بیمه اجباری برای مسئولیت شخص ثالث
۸. هنگ‌کنگ	- مقررات شرکت‌های بیمه، شماره ۶ سال ۱۹۸۳ و مقررات شرکت‌های بیمه ۱۹۸۵، ۱۹۸۷، ۱۹۸۹ و ۱۹۹۰، فعالیت‌های بیمه را قانونمند کرده - حداقل سرمایه ۵ میلیون دلار - هنگ‌کنگ یا ۲۰ درصد از حق بیمه‌های ثبت شده - برای رشته‌های اجباری، حداقل سرمایه ۲۰ میلیون دلار هنگ‌کنگ و	- سرمایه باید به میزان ۲۰ درصد از حق بیمه‌ها یا اگر از ۱۰۰ میلیون دلار هنگ‌کنگ فراتر رود ۱۰۵ درصد از حق بیمه‌ها باشد - بیمه‌گران غیرزندگی باید موجودی داخل	- دولت، مالک شرکت بیمه اعتبار هنگ‌کنگ - بیمه اجباری برای ۱. تأمین اجتماعی کارگران ۲. مسئولیت شخص ثالث ۳. شناور تفریحی

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
	۸۰ درصد سرمایه‌گذاری‌ها در هنگ‌کنگ	هنگ‌کنگ را در حداقل ۸۰ درصد از مسؤولیت‌های شان نگه‌دارند	
۹. هند	- قانون ۱۹۳۸ و مقررات ۱۹۳۹ فعالیت‌های بیمه را قانون‌مند کرده؛ یک بیمه‌گر زندگی و یک بیمه‌گر غیرزندگی دولتی وجود دارند - بیمه عمر در ۱۹۵۶ ملی شده بود؛ فعالیت‌های عمومی در ۱۹۷۱ تحت کنترل درآمده بود؛ در ۱۹۷۳ به‌طور کامل ملی شد	- واگذاری اجباری به بیمه‌گران هندی	- دولت، تأمین اجتماعی اجباری کارگران را اداره می‌کند؛ در کرایه بیمه وسایل نقلیه موتوری اجباری را دولت اداره می‌کند - بیمه اجباری برای ۱. مسؤولیت کارفرمایان ۲. مسؤولیت شخص ثالث ۳. کشتی بخار داخلی و آلودگی ناشی از تردد نفت‌کش‌ها
۱۰. اندونزی	- حداقل سرمایه ۳ میلیارد روپیه برای رشته غیرزندگی و ۲ میلیارد روپیه برای رشته زندگی؛ ۲۰ درصد از سرمایه در یک صندوق ضمانت پرداخت شده	- سرمایه باید مقدار ۱۰ درصد از حق‌بیمه‌های خالص باشد - در بیمه زندگی ۱ درصد علاوه بر ذخایر فنی مورد نیاز است	- بیمه تأمین اجتماعی کارگران در انحصار دولت است، مانند بخشی از سیستم تأمین اجتماعی - بیمه اعتبار صادرات را دولت فراهم کرده - بیمه اجباری برای ۱. مسؤولیت شخص ثالث ۲. غرامت حادثه برای مسافران وسایل نقلیه عمومی و خدمه هواپیما

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۱۱. ایران	<p>- قانون تأسیس بیمه مرکزی ایران، ۱۹۷۱، فعالیت‌های بیمه را قانون‌مند ساخته</p> <p>- ملی شدن تمام شرکت‌های بخش خصوصی در ۱۹۷۹؛ هم‌اکنون ۴ شرکت بیمه مستقیم ملی در حال فعالیت هستند</p>	<p>- حداکثر از هر ریسک ۲۰ درصد (۵۰ درصد با اجازه مخصوص) مجموع سرمایه و ذخایر فنی شرکت‌هاست</p>	<p>- بیمه اجباری برای مسؤولیت شخص ثالث</p>
۱۲. عراق	<p>- اصلاحیه قانون ۴۹ در ۲۳ آوریل ۱۹۶۰، نظارت بیمه در عراق را قانون‌مند کرده</p> <p>- ملی شده و دو شرکت مستقیم با مالکیت دولتی منحصراً رشته‌های زندگی و عمومی را انجام می‌دهند</p>	<p>- موجود نیست</p>	<p>- بیمه اجباری برای ۱. مسؤولیت شخص ثالث از طریق مالیات‌بندی بر نفت</p> <p>۲. شناور رودخانه‌ای (خسارت کلی و هزینه نجات)</p>
۱۳. اسرائیل	<p>- بیمه و اتکایی با قانون نظارت بر عملیات بیمه ۱۹۸۱ و اصلاحیه آن قانون‌مند شده</p> <p>- حداقل سرمایه مورد نیاز براساس بالاترین نوع تولید شده با یک فرمول معین شده؛ محاسبات برای فرمول به شرح زیر است:</p> <p>۱. مقادیری برای هر رشته ثبت شده</p> <p>۲. درصدهایی از درآمد حق بیمه عملیات عمومی به اضافه هزینه‌های معوق بیمه زندگی</p> <p>۳. ذخایر</p>	<p>- موجود نیست</p>	<p>- شرکت اینبال با مالکیت دولتی؛ بیمه‌گران دولتی اموال</p> <p>- بیمه اجباری برای مسؤولیت شخص ثالث</p>

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۱۴. ژاپن	<p>- قانون تجارت بیمه (قانون ۴۱، سال ۱۹۳۹) به‌انضمام اصلاحیه ۱۹۹۵، نظارت بیمه‌رأفانون‌مند کرده</p> <p>- بیمه‌گران یا شرکت‌های با سرمایه مشترک یا متقابل باید برای هر رشته از تجارت که فعالیت می‌کنند گواهی شده باشند</p> <p>- حداقل سرمایه ۳۰ میلیون ین</p> <p>- مذاکرات طولانی با مقامات نظارتی امری عادی است</p> <p>- بیمه‌های زندگی و غیرزندگی با شرکت‌های مجزا است</p>	<p>- علاوه بر حق بیمه عادی و ذخایر خسارت، بیمه‌گران غیرزندگی باید ذخایر مخصوصی برای زیان‌های فاجعه‌آمیز نگه‌داری کنند</p> <p>- قدرت وسیع مقامات نظارتی</p>	<p>- نرخ حق بیمه‌های آتش‌سوزی، حادثه و اتوموبیل را نمایندگان نرخ‌گذاری تعیین و قانون‌گذاران تأیید کرده‌اند</p> <p>- بیمه اجباری برای</p> <p>۱. تأمین بارگاه</p> <p>۲. مسؤلیت شخص ثالث</p> <p>۳. آلودگی ناشی از تردد نفت‌کش‌ها</p>
۱۵. اردن	<p>- قانون ۱۹۶۵ کنترل بیمه اصلاح و در ۱۹۸۴ قانون‌مند شده</p> <p>- شرکت‌های ملی باید شرکت‌های سهامی و متعهد باشند که بیش از ۵۰ درصد سرمایه را نباید نگاه‌دارند و حداقل آن باید ۱ میلیون دلار اردن باشد</p>	<p>- سرمایه باید در اردن نگه‌داری شود:</p> <p>۱. برای ۱۰۰ درصد از ذخایر ریاضی بیمه زندگی</p> <p>۲. برای غیرزندگی مجموعی از ۳۰ درصد حق بیمه حمل دریایی ارائه شده</p> <p>۳. ۴۰ درصد برای بقیه</p>	<p>- واگذاری اجباری ۲۵ درصد به شرکت اتکایی اردنی با مالکیت دولتی</p> <p>- بیمه اجباری برای مسؤلیت شخص ثالث</p>
۱۶. قزاقستان	<p>با قانون بیمه ۳ اکتبر ۱۹۹۵ قانون‌مند شده</p>	<p>- ذخایری بین ۲۵ درصد تا ۹۰ درصد باید از حق بیمه‌ها برداشته شود و در شکلی مناسب برای</p>	<p>- دولت، یک بیمه‌گر اتکایی عمده به نام بیمه اتکایی جمهوری قزاقستان را کنترل می‌کند</p> <p>- بیمه اجباری برای</p>

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
		قابلیت سرده‌دهی، بازپرداخت، قابلیت نقدینگی و تسنوع سرمایه‌گذاری شود - حداقل از ۵ درصد ذخایر باید در حساب جاری بانک نگه‌داری شود	مسئولیت شخص ثالث
۱۷. کویت	- با قانون شماره ۲۴ سال ۱۹۶۱ نمایندگان و شرکت‌های بیمه قانون‌مند شده - حداقل سرمایه‌گذاری ۲۵۰،۰۰۰ دینار، به اضافه سپرده‌های ۴۵،۰۰۰ و ۳۰،۰۰۰ دینار برای رشته‌های زندگی و هر رشته غیرزندگی، به ترتیب تقدم و تأخر مورد نیاز است	- ذخایر ریاضی برای رشته زندگی و ۳۰ درصد از حق بیمه ناخالص برای رشته غیرزندگی مورد نیاز است	- اموال دولت را یکی از چهار بیمه‌گر ملی باید بیمه کرده باشد - هیچ اجباری برای واگذاری اتکایی وجود ندارد، اما شرکت‌ها تشویق می‌شوند که ۲۲/۵ درصد از هر بیمه‌نامه را به شرکت اتکایی کویت واگذار کنند - بیمه اجباری برای ۱. مسئولیت شخص ثالث ۲. پوشش تمام خطر برای پیمانکاری در قرارداد دولت ۳. آلودگی ناشی از تردد نفت‌کش‌ها
۱۸. فرقیستان	- موجود نیست	- موجود نیست	- موجود نیست
۱۹. لائوس	- با قانون ۱۹۹۰ قانون‌مند شده - بیمه‌های عمومی معمولاً یک انتحصار بیمه دارند	- موجود نیست	- دولت مالک ۲۰ درصد از بیمه‌های عمومی - هیچ اجباری برای

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۲۰. لبنان	<p>- احکام ۹۸۱۲ چهارم مه ۱۹۶۸ به صورت اصلاحیه و ۲۸ آوریل ۱۹۹۴ عملیات بیمه را قانون‌مند ساخته</p> <p>- حداقل سرمایه مورد نیاز ۳۰۰ میلیون لیره؛ سپرده برای هر رشته بیمه مستقیم باید به ثبت رسیده باشد</p>	<p>- هیچ شرط خاصی برای حاشیه عدم اعسار موجود نیست؛ برای بیمه‌های زندگی ذخیره ریاضی برای دیگر رشته‌ها ذخیره ۴۰ درصد از حق بیمه کسب شده مورد نیاز است</p>	<p>واگذاری انکابی وجود ندارد</p> <p>- فقط تأمین اجتماعی کارگران برای حوادث حتمی اجباری شده است</p>
۲۱. ماکائو	<p>- با قانون شماره ۶/۸۹، سال ۱۹۸۹ قانون‌مند شده</p> <p>- توانایی بیمه‌گران باید به تأیید رسیده باشد و حداقل سهم سرمایه، سرمایه تأسیس، ذخایر فنی و مالی را دارا باشند؛ بیمه‌گران به‌طور مستقیم عمل می‌کنند؛ دیگر نمایندگان ملی باید در پرتقال به ثبت رسیده باشند</p>	<p>- حداقلی از حاشیه عدم اعسار</p>	<p>- بیمه اجباری برای</p> <p>۱. مسؤلیت شخص ثالث</p> <p>۲. تأمین اجتماعی کارگران</p>
۲۲. مالزی	<p>- با قانون ۱۹۶۳ و قانون تکفل ۱۹۸۴ قانون‌مند شده</p> <p>- حداقل سرمایه مورد نیاز ۲۰ میلیون رینگیت برای هر رشته</p>	<p>- حاشیه عدم اعسار بیشتر از ۵ میلیون رینگیت یا ۲۰ درصد از حق بیمه خالص برای بیمه‌گران غیرزندگی و بیشتر از ۱۰ میلیون رینگیت یا ۲۰ درصد از حق بیمه خالص برای بیمه‌گران مرکب</p>	<p>- بیمه اجباری برای</p> <p>۱. مسؤلیت شخص ثالث</p> <p>۲. غرامت حرفه‌ای برای وکیلان</p> <p>۳. تأمین اجتماعی کارگران</p>

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۲۳. مالدیو	- مقررات خاصی وجود ندارد - شرکت‌های بیمه در جریان مراحل عادی ثبت شرکت‌ها شکل گرفته‌اند - شرکت‌های خارجی قبل از فعالیت باید به تصویب وزارت تجارت برسند	- موجود نیست	- دولت در شرکت‌های بیمه منفعت دارد اما هیچ رشته‌ای تحت انحصار دولت نیست
۲۴. مغولستان	- در انحصار «سازمان بیمه دولتی» بود که ۹۰ درصد از بیمه کشور را به ثبت رسانده - حداقل سرمایه ۱۰ میلیون توگریگ برای هر بیمه‌نامه به ثبت رسیده	ذخیره فنی باید حداقل ۲۵ درصد از درآمد حق بیمه سالیانه باشد	- موجود نیست
۲۵. میانمار	- موجود نیست	- موجود نیست	- موجود نیست
۲۶. نپال	- با قانون ۱۹۹۳ قانون‌مند شده	- موجود نیست	- شرکت با مالکیت دولتی با بیمه‌گران خصوصی رقابت می‌کند
۲۷. کمره شمالی	- قانون ۱۹۹۵ فعالیت‌های بیمه را قانون‌مند کرده - سازمان‌ها بیمه می‌کنند؛ بیمه خارجی و اتکایی را شرکت بیمه خارجی کره اداره می‌کند	- موجود نیست	- تمامی رشته‌ها
۲۸. عمان	- با حکم ۱۲/۷۹ سال ۱۹۷۹ قانون‌مند شده - حداقل سرمایه مورد نیاز ۳۰۰۰۰۰ ریال - شرکت‌های خارجی باید یک اداره	باید یک حاشیه عدم اعسار تأیید شده در تمام زمان‌ها نگهداری کنند؛ برای رشته عمومی ۱۲/۵ درصد حق بیمه‌ها یا	- دولت حداقل دارایی را در بیمه ملی دارد اما پیشنهاد کرده که آن را به عموم بفروشد؛ اتکایی باید به دیگر شرکت‌های دارای

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
	در عمان نگه دارند و سرمایه‌ای دو برابر مقادیر مورد نیاز در شرکت‌های عمانی ودیعه بگذارند	۷۵۰۰۰ ریال، هر کدام که بیشتر باشد؛ در رشته زندگی سرمایه‌هایاید متجاوز از مسؤلیت‌های حداقل ۲۵۰۰۰ ریال باشد	توانایی در پادشاهی واگذار شود به طوری که ۳ دفعه نرخ‌گذاری آن‌ها یا درصد موازنه هر کدام که بیشتر است - بیمه‌گران خارجی باید یک سهم ۳۰ درصدی از کل پذیرش را به بیمه‌گران عمانی پیشنهاد کنند
۲۹. پاکستان	- با اصلاحیه قوانین ۱۹۳۸ و ۱۹۵۸ قانون‌مند شده	- دارایی‌های شرکت بیمه باید از مسؤلیت‌های آن شرکت بیشتر از ۵۰۰۰۰۰۰ روپیه یا ۱۰ درصد از حق بیمه‌های خالص تجاوز کند	- گروه اجباری بیمه زندگی برای کارگران در انحصار شرکت بیمه زندگی دولت است - ریسک‌ها و واردات ماشین‌آلات و کالاهای سنگین دولتی و نیمه دولتی را باید شرکت بیمه ملی بیمه کرده باشد - بیمه محصولات کشاورزی در انحصار شرکت‌های دولتی است - یک واگذاری اجباری باید به میزان ۱۰ درصد به شرکت بیمه پاکستان انجام شود
۳۰. فیلیپین	- اصلاحیه قانون ۱۹۷۸، مقررات جدیدی برای عملیات بیمه‌ای و اتکایی تدوین و حداقل سرمایه مورد نیاز برای شرکت‌های جدید تعیین شده	- برای بیمه‌گران زندگی، ارزیابی‌های ذخیره ریاضی سالیانه باید بر اساس حق بیمه خالص باشد؛ بیمه‌گران عمومی باید برای	- بیمه محصولات کشاورزی به برنج و محصولات غله‌ای علاوه بر نگه‌داری یک برنامه تضمین کشاورزی پوشش‌های بیمه‌ای می‌دهد

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
		<p>حق بیمه عاید نشده بیمه‌نامه‌های شان، ذخیره‌ای معادل ۴۰ در صد حق بیمه ناخالص نگه‌داری کنند</p>	<p>- بیمه وام محصولات کشاورزی، و ذایع بانکی بیمه‌گران - سیستم خدمات بیمه‌ای دولت مزایای تأمین اجتماعی، خدمات درمانی، تأمین اجتماعی کارکنان و بیمه عمومی در بخش عمومی و خصوصی را پوشش می‌دهد. بیمه انکابی محصولات کشاورزی حداقل ۱۰ درصد از کل انکابی را به صورت واگذاری اجباری دریافت می‌کند</p>
۳۱. قطر	<p>- با قانون شماره ۱ سال ۱۹۶۶ قانون‌مند شده - سهام در شرکت‌های بومی را باید شرکت‌های ملی قطر نگه‌داری کنند - هیچ بیمه‌گر محلی در زمینه بیمه زندگی فعالیت نمی‌کند</p>	<p>- موجود نیست</p>	<p>- دولت یک حق نگه‌داری محکم در شرکت بیمه قطر دارد؛ بیمه‌های دولت را باید یکی از شرکت‌های ملی انجام دهد - هیچ واگذاری اجباری انکابی وجود ندارد؛ - بیمه اجباری برای مسئولیت شخص ثالث</p>
۳۲. عربستان	<p>- قانونی وجود ندارد - بیمه به صورت اداری شناخته شده نیست</p>	<p>- موجود نیست</p>	<p>- در ۱۹۸۶ دولت شرکت ملی برای همکاری بیمه را طبق اصول اسلامی تأسیس کرد</p>

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۳۳. میشل	- با قانون ۱۹۷۶ قانون‌مند شده - در انحصار «شرکت بیمه دولتی»؛ شکل‌دهی و عملیات شرکت‌های بیمه مجاز نیست	- موجود نیست	- تمام رشته‌ها - بیمه اجباری برای ۱. مسؤلیت شخص ثالث ۲. هواپیما و قایق‌های موتوری برای اجاره عمومی
۳۴. سنگاپور	- با قانون ۱۹۶۶ به‌انضمام اصلاحیه‌های ۱۹۸۶ و ۱۹۹۲ قانون‌مند شده - تمام بیمه‌گران باید برای هر رشته از عملیات ثبت شده گواهی شده باشند - حداقل سرمایه مورد نیاز ۵ میلیون دلار سنگاپور برای بیمه‌گران و ۱۰ میلیون دلار برای بیمه‌گران اتکایی؛ حداقل سرمایه برای بیمه‌گران آزاد ۱ میلیون دلار	- بیمه‌گران زندگی و غیرزندگی موظف به نگاه‌داری ذخایر مورد نیاز هستند که در ۱۹۹۳ اضافه شده - برای غیرزندگی: ۵ میلیون دلار یا ۵۰ درصد از حق بیمه‌های خالص یا ۵۰ درصد از ذخایر خسارت	- مداخله مستقیم وجود ندارد و قانون بیمه هیچ‌گونه موارد نیاز اتکایی اجباری وضع نکرده اما شرکت‌ها ۵ درصد از بیمه آتش‌سوزی و ۲/۵ درصد از دیگر رشته‌ها را به شرکت اتکایی محصولات کشاورزی واگذار می‌کنند - بیمه اجباری برای ۱. مسؤلیت شخص ثالث ۲. هواپیما ۳. تأمین اجتماعی کارگران ۴. آلودگی ناشی از تردد نفت‌کش‌ها
۳۵. کوره جنوبی	- با اصلاحیه قانون تجارت بیمه، شماره ۹۷۳ سال ۱۹۶۲ قانون‌مند شده - حداقل سرمایه مورد نیاز: ۱. بیمه زندگی ۱۰ میلیون ون ۲. غیرزندگی ۳۰ میلیون ون - رشته‌های زندگی و غیرزندگی را باید شرکت‌های مجزا انجام دهند	- حکم ۱۹۷۸، به وزارت مالی قدرت و مسیعی در زمینه ذخایر، تعرفه‌ها و آمار تولید بیمه‌گران بخشیده	- بیمه تأمین حوادث صنعتی بخشی از سیستم تأمین اجتماعی و در انحصار دولت - هیچ اجباری برای واگذاری اتکایی به غیر از معاهده‌های پوشش بیمه انرژی هسته‌ای وجود ندارد - بیمه اجباری برای

دخالت دولت	ذخایر مورد نیاز	قانون‌گذاری بیمه و معجز مورد نیاز	کشور
<p>۱. مسؤلیت شخص ثالث ۲. حوادث صنعتی؛ آتش‌سوزی برای نوع عمده‌ای از ساختمان ۳. انرژی هسته‌ای</p>			
<p>- دو شرکت بیمه با مالکیت دولتی وجود دارد که برنامه خصوصی‌سازی دارند - صندوق دولتی تروریزم، حمل و نقل خودروهایی عمومی را پوشش می‌دهد - ۱۵ درصد واگذاری اجباری انکابی برای حمل دریایی و آتش‌سوزی به شرکت بیمه ملی وجود دارد - بیمه اجباری برای مسؤلیت شخص ثالث</p>	<p>- موجود نیست</p>	<p>- با قانون کنترل بیمه، شماره ۲ سال ۱۹۶۲ قانون‌مند شده - بیمه‌گران جدید نیاز دارند که تماماً تحت مالکیت شرکت‌های ملی سریلانکا باشند گرچه توافقات مدیریت با شرکت‌های خارجی مجاز باشد - حداقل سرمایه پرداخت شده ۵۰ میلیون روبیه برای بیمه‌گران غیرزندگی و ۲۵ میلیون روبیه برای بیمه‌گران زندگی</p>	<p>۳۶. سریلانکا</p>
<p>- تمامی رشته‌ها یک واگذاری اجباری از ۱۰۵ تمامی تجارت انکابی به شرکت انکابی متحد عرب وجود دارد - بیمه اجباری برای: ۱. مسؤلیت شخص ثالث ۲. حمل کالاهای وارداتی ۳. قراردادهای سازمان دولتی</p>	<p>- موجود نیست</p>	<p>- براساس قانون ۱۹۶۱ در انحصار شرکت بیمه سوریه</p>	<p>۳۷. سوریه</p>

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۳۸. تایلند	<p>- با اصلاحیه قانون ۱۹۲۹ قانون‌مند شده</p> <p>- حداقل سرمایه مورد نیاز ۱۰۰ میلیون دلار تایلند برای شرکت‌های خارجی و برای شرکت‌های جدید ۲ میلیارد دلار</p> <p>- ۱۵ درصد از حداقل سرمایه، ودیعه مورد نیاز است</p>	<p>- مشارکت در ۰/۱ درصد از حق بیمه ناخالص در صندوق ضمانت</p>	<p>- بیمه تأمین اجتماعی کارگران در انحصار دایره بیمه کار دولت است؛ یک واگذاری اجباری ۱۵ درصد برای آتش‌سوزی و حمل دریایی و ۱۰ درصد برای وسایل نقلیه موتوری باید به شرکت اتکابی مرکزی که ۵۱ درصد آن متعلق به دولت است ارائه شود</p> <p>- بیمه اجباری برای:</p> <p>۱. مسؤولیت شخص ثالث</p> <p>۲. تأمین اجتماعی کارگران</p>
۳۹. تایلند	<p>- با قانون مدنی و بازرگانی، قانون بیمه زندگی ۱۹۹۲ و قانون بیمه غیرزندگی ۱۹۹۲ قانون‌مند شده</p> <p>- حداقل سرمایه مورد نیاز ۳۰۰ میلیون بات برای غیرزندگی و ۵۰۰ میلیون بات برای زندگی</p> <p>- بیمه زندگی و غیرزندگی باید به صورت مجزا فعالیت کنند و دفاتر حساب‌داری جداگانه گزارش دهند</p>	<p>- سرمایه باید به میزان ۱۰ درصد از حق بیمه‌های خالص یا حداقل ۳۰ میلیون بات باشد</p>	<p>- بیمه تأمین اجتماعی کارگران در انحصار اداره تأمین اجتماعی</p> <p>- واگذاری اجباری اتکابی وجود ندارد اما بیمه‌گران غیرزندگی ۵ درصد از آتش‌سوزی، حمل دریایی و بیمه متفرقه را به شرکت اتکابی با مسؤولیت محدود واگذار می‌کنند</p> <p>- بیمه اجباری برای:</p> <p>۱. مسؤولیت شخص ثالث</p> <p>۲. تأمین اجتماعی کارگران</p>
۴۰. تاجیکستان	- موجود نیست	- موجود نیست	- موجود نیست

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۲۱. ترکمنستان	<ul style="list-style-type: none"> - با قانون ۱۹۹۵ قانون‌مند شده - حداقل سرمایه مورد نیاز ۳۰ میلیون منات - تمام بیمه‌گران نباید در یک صندوق مرکزی حوادث طبیعی مشترک باشند - بیمه‌گران خارجی ممکن است در ترکمنستان فعالیت کنند اما به شکل خاصی از مجوز نیاز دارند 	- موجود نیست	- موجود نیست
۴۲. امارات	<ul style="list-style-type: none"> - با اصلاحیه قانون متحد شماره ۱۹ سال ۱۹۸۴ قانون‌مند شده - تمام شرکت‌های بیمه باید گواهی شده باشند و به سازمان بیمه ملحق شوند - حداقل سرمایه مورد نیاز ۵۰ میلیون درهم؛ مالکیت شرکت‌های محلی باید به‌طور کلی در دست شرکت‌های ملی باشد و بیمه‌گران خارجی باید ضامن محلی داشته باشند 	<ul style="list-style-type: none"> - یک سپرده ۳ میلیون درهمی اجباری برای بیمه‌های زندگی و ۱/۵ میلیون درهمی برای هر رشته از بیمه‌های غیرزندگی وجود دارد 	<ul style="list-style-type: none"> - دولت یک مالکیت در شرکت بیمه ملی ابوظبی دارد؛ واگذاری اجباری وجود ندارد - بیمه اجباری برای: <ul style="list-style-type: none"> ۱. مسؤلیت شخص ثالث ۲. آلودگی ناشی از تردد نفت‌کش‌ها
۴۳. ازبکستان	<ul style="list-style-type: none"> - قانون ۱۹۹۳ عملیات بیمه را قانون‌مند ساخته - حداقل سرمایه‌گذاری را هیأت وزیران معین می‌کند 	<ul style="list-style-type: none"> حاشیه عدم اعسار را مقامات نظارتی تعیین می‌کنند 	- موجود نیست

کشور	قانون‌گذاری بیمه و مجوز مورد نیاز	ذخایر مورد نیاز	دخالت دولت
۴۴. ویتنام	<p>- با قانون CP ۱۰۰ سال ۱۹۹۳ و بخشنامه‌های وزارت مالی ۱۹۹۴ قانون‌مند شده</p> <p>- حداقل سرمایه ۲۰ میلیارد دونگ</p> <p>یا ۲ میلیون دلار آمریکا؛ برای مشارکت‌ها هم همین‌طور</p> <p>- سپرده ۰/۲ میلیون دلار آمریکا</p>	<p>۱. سرمایه غیرزندگی باید ۲۰ درصد از حق‌بیمه‌ها باشند</p> <p>۲. سرمایه زندگی باید ۱/۰ درصد از مجموع بیمه باشند</p>	<p>- بیمه اجباری برای</p> <p>۱. مسؤولیت شخص ثالث</p> <p>۲. وسایل گازسوز و نفت‌سوز</p>
۴۵. جمهوری دموکراتیک یمن	<p>- در انحصار شرکت تحت مالکیت دولت؛ شرکت بیمه و اتکایی ملی</p> <p>- شکل‌گیری و فعالیت شرکت‌های بیمه مجاز نیست</p>	- موجود نیست	- در تمامی رشته‌ها
۴۶. جمهوری عربی یمن	<p>- با قانون شماره ۱۰۷ سال ۱۹۸۰ قانون‌مند شده</p> <p>- سرمایه مورد نیاز ۵ میلیون ریال پرداخت شده به اضافه ودیعه ۱۰ درصدی از سرمایه در یک بانک یمنی</p> <p>- بیمه‌گران خارجی باید رضایت وزارت بازرگانی را در مورد توانایی پرداخت دیون و کفایت نمایندگان محلی به دست آورند.</p>	- موجود نیست	- بیمه دریایی برای واردات اجباری است